

sige nemlig, at man skal afgive sin Stemme fra sin Plads, men nu er det en Kjendsgjerning, at man, navnlig i Vinduerne, ofte seer en heel Forsamling staae i Bunker under Stemmeafgivningen, og de blive saa talte med i Flok. Naar man nu betænker, hvor let det er at tage fejl ved Tællingen, selv naar Medlemmerne sidde paa Pladsen, hvor let kan da en Feiltælling ikke finde Sted, hvor en Deel vende Nyggen til? Om Formanden er berettiget til en saadan Fortolkning, af Paragraphens første Linier, hvilke forekomme mig at være aldeles klare, da der ikke er Plads her i Vinduet, skal jeg ikke sige, men det forekommer mig, at mit Forslag er fuldkommen berettiget.

Ordføreren: Det er blot nogle ganske faa Bemærkninger, jeg endnu skal tillade mig at fremsætte. Den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kred. (Bloug) har gjort mig Uret, naar han har meent, at jeg skulde have sagt, at han havde rost sig af at besidde Kjendskab til de engelske Forhold. Det har jeg ikke sagt; jeg har kun sagt, at jeg antog ham for særdeles nøie bekendt med dem. Men ligesom den ærede Landstingsmand har gjort mig Uret i dette Punkt, maa jeg indrømme, at jeg har gjort ham Uret, hvis jeg har tillagt ham de Ord, at naar man nu berøvede Ministrene Udgang til at blive Medlemmer af Udvalg, vilde det næste Skridt være at berøve dem Sæde her i Forsamlingen. Jeg erkjender, at han talte om at berøve dem Stemme, og der er jo ganske vist en ikke ringe Forskjel herimellem. Hvad Forhandlingerne angaaer, troer jeg i det Hele ikke, at Ministrene ønske at tage Deel i dem her i Thinget uden for de Loves Vedkommende, som de selv forelægge, og da kunne de jo tage Deel i Forhandlingerne, selv om de ikke ere Medlemmer. Det er idetmindste en Erfaring, vi bestandig have gjort, og som bekræfter sig i dette Dieblis, at de Ministre, som ere Medlemmer af Rigsdagen, i Almindelighed ikke tage Deel i de øvrige Forhandling, selv om de ere tilstede — i Almindelighed ere de ikke engang tilstede ved andre Sager end dem,

de selv have forelagt. Jeg lægger altsaa kun ringe Vægt paa den Mytte, man kan have af Ministrene med Hensyn til de Lov, som de ikke selv have forelagt. Oberhovedet maa jeg med Hensyn til dette Punkt fastholde den Mening, jeg udtalte forrige Gang, og som for mig hverken er fra idag eller fra igaar, at efter constitutionelle Principer ere Ministrene i Rigsdagens Forhandlinger af Lovene Repræsentanter for Kronen. Kronen har en Ret til at være repræsenteret ved Forhandlingerne i Thinget, og det vilde jo dog være besynderligt, om Kronen skulde have en væsentlig Andeel i Lovgivningsmagten, men ikke skulde have Ret til at være repræsenteret ved Forhandlingerne. Derimod er det vist, at Kronen ingen Ret har til at stemme med her i Thinget, og der er altsaa forsaavidt ingen Modsetning mellem Ministrenes Stilling til Kronen og til Thinget, naar de stemme med i de Sager, som her ere under Forhandling. Jeg tilføjer, at i mine Tanker er den vigtigste Grund til at lægge Vægt paa, at Ministrene skulde kunne være Medlemmer af Thinget, den, at det er ønskeligt, at de, naar de gaae af fra Ministerposten, strax kunne tage Deel i Thingets Forhandlinger. Det var det Samme, jeg sagde under denne Sags første Behandling, og denne Mening maa jeg endnu fastholde. Med Hensyn til § 44 hirtrede den ærede Landstingsmand, at man havde seet af Erfaringen, at denne Paragraph ikke var tilstrækkelig til at forstaae en Afvigelse fra Forretningsordenen indrømmet af Thinget. De Exempler, han anførte, ere vistnok uomtvistelige; men den ærede Landstingsmand kan ikke være uvidende om, at der i Hundredevis findes Exempler paa det Modsatte, og jeg antager, at hvis der virkelig skulde føles en stærk Trang til at faae en Minister ind i et Udvalg — Noget, som jeg imidlertid ikke kan antage at ville indtræffe, thi jeg har endnu ikke seet et eneste Exempel derpaa, hverken her eller noget andet Sted, ialtsald paa Continentet — om England skal jeg ikke tale — vilde ikke nogen Minoritet være saa ufornuftig at sætte sig derimod.